

AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁG ÉS A SZOMBAT

A szombatnak mint nyugalomnapnak az örökkévalóság szempontjából is jelentősége van. Ugyanis „*a próféták*”, akik „*a Krisztusnak őbennük levő Lelke*” (1Pt 1,10-11) által kapták a kinyilatkoztatást, azt írják, hogy amikor Isten végre mindent megújít, amikor „*új eget és új földet*” teremt (Jel 21,1), akkor még ebben az új világban is „*hónapról-hónapra és szombatról-szombatra eljön minden test engem imádni*” (Ésa 66,23). A szombat tehát mint nyugalomnap, annyira örökkévaló, hogy a megváltottak még az új Földön is szombaton fogják gyakorolni az istentiszteleti alkalmakat.

A szombat már most is összeköttetésbe hoz bennünket a Teremtővel. Mert miközben Isten hatalmát szemléljük a természetben, eközben ugyanaz, Aki mindeneket teremtett, életet lehel a mi lelkünkbe is. Ő, „*aki szólt: sötétségből világosság ragyogjon, Ő gyújtott világosságot a mi szívünkben, az Isten dicsősége ismeretének, a Jézus Krisztus arcán való világotlatása végett*” (2Kor 4,6).

Isten különleges rendeltetést szánt a hetedik nap szombatjának a közte és az ember közötti kapcsolat vonatkozásában. Mert ahogyan a Tízparancsolat az Istennel való szövetségünk feltételeként adatott, akként a szombat pedig ennek a szövetségnek a pecsétjét képezi. Isten örökkévaló jelként rendelte el: „*Megtartsák azért az Izráel fiai a szombatot, megszentelvén a szombatot nemzetségről nemzetségre, örök szövetségül. Legyen közöttem és az Izráel fiai között örök jel ez; mert hat napon teremtette az Úr a mennyet és a földet, hetednapon pedig megszűnt és megnyugodott*” (2Móz 31,16-17).

Az Igének az a kijelentése, hogy „*Izráel fiainak*” adta Isten a szombatot, csak annyit jelent, hogy írásban adta nekik, mert

korábban még nem volt leírva szövetségekötési dokumentumként a Tízparancsolat. A törvényadás előtti időben még inkább csak szájhagyomány útján maradt fenn Isten törvényének ismerete. A szombatot azonban Édentől fogva adta Isten az embernek. Jézus is ezt erősíti meg, amikor azt mondja: „*a szombat lón az emberért*” (Mk 2,27). Nem azt mondja, hogy Izráel népéért, hanem „*az emberért*”, mert Édentől fogva az embernek, az emberi családnak adta Isten a szombatot.

Senkit ne tévesszen meg a kijelentésnek az a része, hogy Isten „*Izráel fiainak*” adta a szombatot. Krisztusban ugyanis „*Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő; mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban. Ha pedig Krisztuséi vagytok, akkor az Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örökösök*” (Gal 3,28-29).

Ezt a napot azért rendelte Isten „**örök jel**”-ként, mert velünk, az emberi családdal kötött szövetségének feltételei között – amit a történelem folyamán többször is megújított – egyedül a negyedik parancsolat hordozza magában azokat az információkat, amiknek egy pecsétben benne kell lenniük. Egy pecsétnek olyan információkat kell tartalmazni, amiből azonosítani lehet a pecsét tulajdonosát, és meg lehet ismerni azokat a jellemzőket, amik feljogosítják Őt a törvényadásra. Istenről egyedül a Tízparancsolat negyedik pontja, a szombattal kapcsolatos parancs ad ilyen részletes információt.

- Törvényadó neve: „**Úr**” (eredetiben JHVH - jelentése Örökkévaló)
- Törvényadó méltósága: „**Isten**”
- Törvényadáshoz való jog alapja: „**Teremtő**”

A szombat mint a teremtő Isten örökkévaló jele vagy pecsétje a Jézus második adventjét megelőző végidőben

különleges jelentőséggel fog bírni. A Jelenések könyvének 13-14. fejezeteiben lévő próféciaik szerint ennek az időnek a nagy küzdelmében az imádat fogja kettéválasztani az embereket. Az egyik csoport a teremtő Istent fogja imádni, a másik pedig az Antikrisztust. A teremtő Isten imádata viszont a teremtés emlékezetére elrendelt nyugalomnap, vagyis a szombatnap megszentelésében fog kifejeződni. Ezért szólít fel Isten a 14. fejezetben mindenkit arra: *„Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget... és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait”* (Jel 14,7). Akik pedig hallgatnak erre a felszólításra, azokat Isten angyalai elpecsételik *„az ő homlokukon”* (Jel 7,3), az *„örök jel”*-ként adott isteni pecséttel, a szombattal.

Ezért a szombattal kapcsolatos isteni rendelkezésre nem csupán a Tízparancsolat egyik pontjaként kell tekinteni, hiszen a Bibliában adott kinyilatkoztatások szerint sokkal többet jelent ennél.

A *„szombat”* a megszentelő Isten elismerésének a jele: *„adám nékik szombataimat is, hogy legyenek jegyül köztem és öközöttük; hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük”* (Ez 20,12).

A *„szombat”* az Isten tekintélyének és hatalma elfogadásának a jele: *„az én szombatimat megszenteljétek, hogy legyenek jegyül én köztem és tiköztetek, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek”* (Ez 20,20).

A *„szombat”* a teremtő Isten elfogadásának a jele: *„Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat; De a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon, se magad, se fiad, se leányod, se szolgálád, se szolgálóleányod, se barmod, se jövevényed, aki a te kapuidon belől van; Mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik*

napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt” (2Móz 20,8-11).

Isten egy különleges áldásígéretet kapcsol össze azzal, ha valaki megszenteli a szombatot, ha a vele való kapcsolat céljára különíti el az életében. Így szól az Úr: *„Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem úzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának... akkor gyönyörűséged lesz az Úrban, és én hordozlak a föld magaslatain, és azt mívelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével élj” (Ésa 58,15-14).*

Igazi örömet és nyugalmat találhatnak a szombatban mindazok, akik Krisztus teremtő és megváltó hatalmának jeleként fogadják el és szentelik meg. A teremtés emlékünnepének megszentelése által Krisztust, a teremtő Istent láthatják meg, Őbenne gyönyörködhetnek, vele kerülhetnek olyan kapcsolatba, amiből igazi nyugalmat találhatnak. A szombat rávilágít Krisztus teremtő és újjáteremtő művére mint az Ő hatalmas, megváltó erejének bizonyítékára. Az elvesztett Éden békéjére emlékeztet, és az Üdvözítő által helyreállított új Föld békéjére mutat előre. Ilyen módon ma is minden az Ő hívását ismétli felénk a szombatban: *„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket” (Mt 11,28).* A szombat megszentelésével Krisztus nyugalmaiban részesülhetünk.

Amikor korunk zaklatott világában felszínre jön bennünk az a kérdés, hogy mi lesz velünk, mit tehetünk azért, hogy végre nyugalmat találjunk a lelkünknek, akkor csak egyetlen választ találhatunk rá: jöjjünk Jézushoz. Jézus pedig kezdettől fogva a negyedik parancsolat szombatját különítette el arra, hogy vele legyünk, és ebben a közösségben megnyugodjunk meg és feltöltekezzünk fel. A teremtés alkalmával Jézus a hetedik nap

szombatjába helyezte el azt az áldását, amire nekünk szükségünk van. Ezért amikor szombatonként közösségbe kerülünk Jézussal, akkor nála „nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek” (Mt 11,29), és abban az áldásban részesülünk, amivel még az Édenben áldotta meg ezt a napot.

Ezt a nyugalmat nem találhatjuk meg másik napban. Mi emberek ugyanis nem vehetjük át az Isten helyét, mert nem rendelkezünk olyan képességgel, hogy áldást tudjunk elhelyezni egy általunk választott napban, amely áldás a nap megszentelőjére kerülhetne át, lelki békét és nyugalmat adva számára. Ha igazi nyugalomra vágyik valaki, akkor el kell fogadja azt, hogy Jézus olyan módon adja meg neki, amit Ő választott és rendelt el erre a célra. A Jézus által kiválasztott nap pedig a nevében is hordozza a rendeltetését, mivel kezdettől fogva a nyugalom adás céljára lett elkülönítve az ember számára, mert *a szombat az emberért lett* (Mk 2,27).

„Igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugodalomba” (Zsid 4,11), amit Jézus készített el számunkra. Tegyük ezt azzal, hogy a Jézus által elkülönített nyugalomnapot, a szombatot mi is elkülönítjük a vele való közösségre. De tegyük ezt oly módon is, hogy a Jézussal való közösségünk ápolásával fel tudjunk készülni arra, hogy az örökkévalóság tökéletes nyugodalomába is be tudjunk menni.

Amikor a jelenlegi körülményeink között tele van a szívünk aggodalommal és a jövőtől való félelemmel, akkor Jézus mellett mindannyian megnyugvást találhatunk. Ehhez csak azt kell tennünk, hogy keressük a Jézussal való találkozás lehetőségét szombaton, azon a napon, amit Ő éppen erre a célra rendelt el. Ha pedig ezt tesszük, akkor Ő igazi lelki békességet ad nekünk. Nem számít, hogy milyenek körülöttünk a körülmények, Ő ugyanis lelki békességet és nyugalmat akar adni, amit semmilyen körülmény sem vehet el tőlünk.

A zsoltáríró is ezt foglalmazta meg. *„Isten a mi oltalmunk és erősségünk! igen bizonyos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha elváltoznék is a föld, ha hegyek omlanának is a tenger közepébe: Zúghatnak, tajtékozhatnak hullámai; hegyek rendülhetnek meg háborgásától”* (Zsolt 46,2-4).

„Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?” (Róm 8,31).